

Odločba Višjega sodišča RS: VDSS sodba in sklep X Pdp 101/2016

ZBIRNI PODATKI

Opravična številka: VDSS sodba in sklep X Pdp 101/2016

Evidenčna številka: VDS0016820

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2016:X.PDP.101.2016

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče Ljubljana

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

Datum: 6.10.2016

Področje: DELOVNO PRAVO - JAVNI USLUŽBENCI

Institut: kolektivni delovni spor - kolektivna pogodba - razporejanje delovnega časa - javni uslužbenci - policist - organizacija in razporejanje delovnega časa

ZDR člen 147, 147/6, 147/7. ZDR-1 člen 137, 148. ZODPol člen 72. Kolektivna pogodba za policiste člen 16, 16/3, 16/4, 16/5, 16/6, 16/9, 16/10, 16/11, 16/12, 16/13, 16/14. ZJU člen 16. ZDSS-1 člen 6a. ZKOlP člen 2, 9, 9/2.

Jedro	Izrek
<p>Stavkovni sporazum 2012 v 2. točki določa, da bo Vlada RS po sklenitvi tega sporazuma od junija 2012 naprej omogočala izplačilo odrejenih in opravljenih ur nadurnega dela in pripravljenosti v vseh enotah v Policiji in MNZ brez omejitev, ki ne izhajajo iz zakona. Za te namene se omogoča poraba dodatnega obsega sredstev, ki znašajo na letni ravni 35 % več sredstev, kot je bilo izplačanih sredstev za te namene v mesecu aprilu 2012, preračunano na letno raven. V navedeni 2. točki Stavkovni sporazum 2012 po vsebini ne predstavlja določila kolektivne pogodbe, saj ne vzpostavlja, spreminja ali ukinja pravic ali obveznosti iz delovnega razmerja, <u>nasprotna udeleženka pa je bila opravljene nadure dolžna obračunati in izplačati že na podlagi dotedaj veljavnih splošnih zakonskih določil.</u> Predlog, kot ga uveljavlja predlagatelj, zato v tem delu ne more biti predmet kolektivnega spora po 6.a) členu ZDSS-1.</p> <p>Stavkovni sporazum 2013 ima v 15. točki naravo kolektivne pogodbe. Stavkovni sporazum 2013 izpolnjuje oba formalna razloga (po čl. 2 in čl. 9/2 ZKOlP). Vendar v točki 15/1 ne vsebuje vsebinskega kriterija, saj ne vzpostavlja nobene nove pravice iz delovnega razmerja. Obveznost delodajalca, da mora delavcu, ki ima ob koncu referenčnega obdobja presežek ur, ta presežek obračunati kot delo preko polnega delovnega časa, izhaja že iz samega zakona. Drugače pa velja za 2. odstavek 15. tč., kjer Stavkovni sporazum 2013 izven vseh drugih predpisov določa možnost, da na podlagi dogovora med delodajalcem in delavcem slednji lahko presežek delovnih ur (nadure) izkoristi kot prosti čas (s pravico do nadomestila plače), pripada pa mu še dodatek za delo preko polnega delovnega časa (30 %).</p> <p>Dogovor z dne 2. 6. 2014 nima narave kolektivne pogodbe. Ta dogovor so stranke Aneksa št. 2 h KPP sprejele kot besedilo razlage določbe 5. čl. Aneksa št. 2 h KPP. <u>Bistvena za ta spor je razlaga, da se z referenčnim obdobjem, ki se je začelo 1. januarja 2014, vsem policistom za to obdobje začnejo ure redne delovne obveznosti šteti od nič.</u> Toda Dogovor z dne 2. 6. 2014 ni bil objavljen v Uradnem listu. Zato ne more imeti narave kolektivne pogodbe.</p>	<p>I. Pritožbi nasprotnega udeleženca se delno ugotovi in se sodba sodišča prve stopnje:</p> <ul style="list-style-type: none"> - delno razveljavi v I. tč. izreka v delu, ki se nanaša na Dogovor z dne 2. 6. 2014 in v drugi alineji I. tč. izreka ter se predlog v tem delu zavrne; - delno spremeni v prvi alineji II. tč. izreka tako, da se ta alineja v celoti glasi: „- policistom, ki imajo od 4. 5. 2013 dalje po koncu referenčnega obdobja presežek ur glede na povprečno delovno obveznost v tem obdobju, pa v desetih dneh po poteku referenčnega obdobja niso podali soglasja za prenos presežka ur v naslednje referenčno obdobje, <u>presežek ur obračunati kot nadure v višini 130 % osnovne bruto urne postavke policista, odvesti predpisane davke in prispevke in policistom izplačati neto zneske, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 6. dne v mesecu, ki sledi mesecu po zaključenem referenčnem obdobju, do dneva izdaje sodbe sodišča prve stopnje.</u>“ Kar predlaga predlagatelj več ali drugače (za obdobje od dneva izdaje sodbe dalje), se zavrne. <p>II. V preostalem se pritožba nasprotnega udeleženca zavrne in se v nerazveljavljenem ter nespremenjenem delu potrdi sodba sodišča prve stopnje.</p> <p>III. Pritožba predlagatelja se zavrne in se potrdi izpodbijani sklep sodišča prve stopnje.</p> <p>IV. Predlagatelj sam nosi svoje stroške pritožbenega postopka.</p>
	<p>Obrazložitev</p> <p>1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo ugotovilo, da nasprotna udeleženka krši določbe Kolektivne pogodbe za policiste, Stavkovnega sporazuma 2013 ter Dogovora z dne 2. 6. 2014 v zvezi z ureditvijo delovnega časa in plačila policistom, ki delajo v neenakomerno razporejenem delovnem času, s tem:</p> <ul style="list-style-type: none"> - da od 4. 5. 2013 dalje ne obračunava in izplačuje nadur policistom, ki imajo po koncu referenčnega obdobja presežek ur

glede na povprečno delovno obveznost v tem obdobju, pa v desetih dne po poteku referenčnega obdobja niso podali soglasja za prenos presežka ur v naslednje referenčno obdobje,

- da z referenčnim obdobjem, ki se je začelo 1. 1. 2014, vsem policistom ni pričela šteti ure redne delovne obveznosti od stanja ur nič,

- da v letu 2014 ne izvaja prenosa manjkov ur iz enega v drugo referenčno obdobje v skladu z enajstim odstavkom 16. člena Kolektivne pogodbe za policiste (I. točka izreka).

Nasprotni udeleženci je naložilo, da je dolžna:

- policistom, ki imajo od 4. 5. 2013 dalje po koncu referenčnega obdobja presežek ur glede na povprečno delovno obveznost v tem obdobju, pa v desetih dneh po poteku referenčnega obdobja niso podali soglasja za prenos presežka ur v naslednje referenčno obdobje, presežek ur obračunati tudi nadure v višini 130 % osnovne bruto urne postavke policista, odvesti predpisane davke in prispevke in policistom izplačati neto zneske, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 6. dne v mesecu, ki sledi mesecu po zaključenem referenčnem obdobju,

- v letu 2014 izvesti prenosa manjkov ur iz enega v drugo referenčno obdobje v skladu z enajstim odstavkom 16. člena Kolektivne pogodbe za policiste, vse v roku 15 dni (II. točka izreka).

S sklepom je zavrglo predlog predlagatelja v delu, ki se nanaša na ugotovitev, da nasprotna udeleženka ne izvršuje pravilno določb Stokovnega sporazuma 2012 v zvezi z izplačilom nadur in v delu, ki se glasi: Nasprotna udeleženka je dolžna za vse pri njej zaposlene policiste, ki delo opravljajo v neenakomerno razporejenem delovnem času, za obdobje od vključno 4. 5. 2013 dalje, izhajajoč iz stanja ur o z začetkom tega dne, na podlagi evidenc rednega delovnega časa in upoštevaje določena referenčna obdobja:

- ugotoviti presežek ur nad izravnavo polne delovne obveznosti v posameznem referenčnem obdobju, in sicer ob zaključku 4 mesečnih referenčnih obdobjih na dneve 3. 9. 2013, 31. 12. 2013, 30. 4. 2014, 31. 8. 2014 in tako naprej ob zaključku vsakega nadaljnega 4-mesečnega referenčnega obdobja,

- za policiste, ki so pisno soglašali z daljšim šest mesečnim referenčnim obdobje, ugotoviti presežek ur nad izravnavo polne delovne obveznosti v posameznem referenčnem obdobju, in sicer ob zaključku 6 mesečnih referenčnih obdobjih na dneve 3. 11. 2013, 31. 12. 2013, 31. 6. 2014 in tako naprej ob zaključku vsakega nadaljnega 6-mesečnega referenčnega obdobja,

- vse morebiti ugotovljene manjke ur (pod polno delovno obveznostjo posameznega referenčnega obdobja) v letu 2013 upoštevati kot stanje o ob zaključku referenčnega obdobja in manjkov ne prenašati v naslednja referenčna obdobja,

- upoštevati eventualno podana pisna soglasja policistov za

upoštevanje 6- mesečnega referenčnega obdobja zgolj za naprej, upoštevaje datume začetka teka 6-mesečnih referenčnih obdobjih skladno s 6. odstavkom 16. člena KPP (a. a. in a.7. v koledarskem letu) (III. točka izreka).

Odločilo je, da vsaka stranka nosi svoje stroške postopka (IV. točka izreka).

2. Predlagatelj vlaga pritožbo zoper odločitev v III. točki izreka sklepa, ki se nanaša na zavrženje predloga, ter zoper izrek o stroških. Uveljavlja vse pritožbene razloge po členu 338/1 ZPP, zlasti pa zmotno uporabo materialnega prava.

Materialnopravno zmoten je zaključek sodišča prve stopnje, da ne more biti predmet kolektivnega delovnega spora ugotavljanje kršitev določb Stavkovnega sporazuma 2013 (KPP in Dogovora) o predlogu v zvezi šteti ur na dan 4. 5. 2013, izhajajoč iz stanja ur o (nič) z začetkom tega dne, saj se stranki v KPP ali Stavkovnem sporazumu 2013 nista dogovorili, da se na dan 4. 5. 2013 ure pričnejo šteti od nič. Enako je zmoten tudi zaključek o predlogu v zvezi s prenosom morebitnega manjka ur ob koncu referenčnega obdobja ter upoštevania soglasij policistov za 6-mesečna referenčna obdobja zgolj za naprej.

Predlagatelj trdi, da je povsem logično (in materialno pravno pravilno) potrebno ugotoviti, da je s 4. 5. 2013 novo referenčno obdobje začelo teči znova, torej s stanja ur o. S tem dnem je namreč začel veljati ZODPol, enako pa tudi člen 16/5 Aneksa št. 1 h KPP, ko je v Policiji začela veljati nova ureditev 4-mesečnih referenčnih obdobjih (s soglasjem policista pa še naprej 6-mesečna referenčna obdobja). Med strankama ni sporno, da se je 3. 9. 2013 zaključilo prvo 4-mesečno referenčno obdobje (oz. 3. 11. 2013 6-mesečno - ob soglasju policista). To dejstvo pa je jasen dokaz, da so se 4. 5. 2013 referenčna obdobja začela šteti od začetka. Vsako referenčno obdobje se mora začeti šteti z nič (za nazaj se naredi izravnava, morebitni viški pa plačajo kot nadure). Prenosi nadur in manjkov se lahko vršijo iz meseca v mesec znotraj posameznega referenčnega obdobja, ne pa iz enega v drugo referenčno obdobje. V slednjem primeru referenčnih obdobjih sploh ni oziroma se izgubi smisel določitve le-teh. Za prenos viškov ur iz enega v drugo referenčno obdobje je izredno določena izjema v 15. točki Stavkovnega sporazuma 2013 (možnost podaje soglasja policista v 10 dneh). Za prenos manjkov pa je izjema določena šele od 7. 6. 2014 dalje v členu 16/11 Aneksa št. 2 h KPP, kar je prvostopno sodišče izrecno zapisalo v zadnji alineji 12. točke obrazložitve. Ker so v neenakomerno razporejenem delovnem času viški in manjki ur dopustni, prenašajo pa se lahko iz meseca v mesec le znotraj referenčnega obdobja (razen izrecno določenih izjem), bi o tem problemu prvostopno sodišče v predmetnem kolektivnem sporu lahko in moralo odločati, saj je to vprašanje neločljivo povezano s presojo (ne)pravilnega izvrševanja kolektivnih dogovorov (6.a člen ZDSS-1), ki urejajo delo in plačilo policijskega dela v neenakomerno razporejenem delovnem času.

Povsem utemeljeno je predlagatelj tudi uveljavljal, da nasprotna udeleženka ne sme eventualnih soglasij policistov k 6-mesečnim referenčnim obdobjem upoštevati za nazaj, ampak le za naprej. To

vprašanje je bilo urejeno v členu 16/5 Aneksa št. 2 h KPP in določeno, da pisno soglasje policista velja do njegovega pisnega preklica, preklic pa se upošteva od začetka naslednjega koledarskega leta dalje. Res je, da ni bilo izrecno določeno, da se soglasje lahko upošteva le za naprej, čeprav je to logično. In ravno zato, ker nikjer ni jasno določeno, mora o tem presoditi sodišče. Presoja sodišča v zvezi s tem pa je neločljivi del presoje (ne)pravilnosti izvrševanja določb KPP in kolektivnih dogovorov v zvezi z neenakomerno razporeditvijo delovnega časa in plačila policistov, kar je predmet kolektivnega delovnega spora po 6.a členu ZDSS-1.

Materialnopravno zmotno je prvostopno sodišče zavrglo predlog v delu točke II/c, kjer je predlagatelj predlagal, da je nasprotna udeleženka dolžna za policiste (za katere ni bil sklenjen pisni dogovor o izravnavi ur skladno s točko 5/2 Stavkovnega sporazuma oziroma členom 16/10 KPP) napraviti obračun vseh nadur, ugotovljenih skladno s predlogom v točki II/a, b, v bruto višini 130 % osnovne bruto urne postavke policista, odvesti davke in prispevke in policistom izplačati neto zneske z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 6. dne v mesecu, ki sledi mesecu po zaključenem referenčnem obdobju. Sodišče prve stopnje je sicer v II. točki izreka sodbe smiselno ugodilo predlogu za obdobje od 4. 5. 2013 dalje, vendar zgolj pavšalno, pri čemer se je neutemeljeno izognilo natančni opredelitvi datumov zaključkov referenčnih obdobj. Ob tem predlagatelj izpostavlja, da datumi referenčnih obdobj me strankama sploh niso sporni, jasno tudi izhajajo iz določb KPP, utemeljenost navedenih datumov pa izhaja tudi iz 11. točke obrazložitve izpodbijane sodbe. Vsekakor gre v tem delu predloga za presojo pravilnosti izvrševanja kolektivne pogodbe oziroma dogovorov, sodišče pa nedopustno in nepravilno teh datumov v II. točki izreka sodbe ni zajelo v vsebinski del odločitve. Vsebinska odločitev o predlogu pa je ključnega in širšega pomena za končno razjasnitev pravnega izvrševanja določb v zvezi dela in plačila policistov, ki delajo v neenakomerno razporejenem delovnem času. V tej zvezi predlagatelj pojasnjuje še novo dejstvo. Nasprotna udeleženka je v zvezi množičnih individualnih tožb pri izplačilu plače 4. 12. 2015 končno obračunala in izplačala del dolgovanega plačila iz naslova spregledanih referenčnih obdobj in posledično nepriznanih nadur, pri tem pa ponovno postopala nepravilno. Zaradi še vedno spornega razumevanja pravnega štetja in plačila nadur se spori nadaljujejo, sodišča pa se izogibajo jasni opredelitvi do spornih vprašanj.

Nepravilna je tudi odločitev o stroških postopka, da vsaka stranka nosi svoje stroške, čeprav je v vsebinskem delu odločitve uspel le predlagatelj, obenem pa njegov predlog v nobeni točki vsebinsko ni bil zavržen. Sodišče prve stopnje bi uspeh nasprotne udeleženke moralo oceniti kot zanemarljiv in ji naložiti v plačilo vse stroške predlagatelja.

3. Nasprotni udeleženec se pritožuje zoper I., II. in IV. točko izreka zaradi zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in napačne uporabe materialnega prava.

Nasprotni udeleženec najprej opozarja na dejstvo, da je že po

zadnjem naroku (4. 12. 2015 plačala) obračunala presežek ur (nadure) vsem policistom, ki so imeli na koncu referenčnega obdobja presežek ur glede na povprečno delovno obveznost v tem obdobju, pa v 10 dneh niso podali soglasja za prenos presežka ur v naslednje referenčno obdobje. Obračun je bil narejen skladno s sodno prakso.

Sodišče prve stopnje ni upoštevalo dejstva, da je šele Vrhovno sodišče RS s sodbo opr. št. VIII Ips 80/2015 odgovorilo na nekatera vprašanja glede plačila presežkov ur, o katerih sta imeli stranki pred tem vsaka svoje stališče. Tako je Vrhovno sodišče pojasnilo:

- na podlagi sedmega odstavka 147. člena ZDR-1 (v tistem času KPP še ni veljala) je treba izravnavo ur do polnega delovnega časa opraviti znotraj šestmesečnega referenčnega obdobja,

- vse ure, ki so ostale neizkoriščene po poteku posameznega referenčnega obdobja, predstavljajo delo preko polnega delovnega časa (nadurno delo),

- logično je, da se presežek, ki je opravljen kot nadurno delo, lahko ugotovi šele po koncu referenčnega obdobja, - nastalega presežka ur po koncu referenčnega obdobja ni mogoče šteti za nedovoljen prenos v naslednje referenčno obdobje, saj prosti dnevi niso bili odrejeni zaradi izravnave neenakomerno razporejenega oziroma prerazporejenega delovnega časa, ampak kot kompenzacija za opravljeno nadurno delo,

- ob ugotovitvi, da je tožnik, ki je javni uslužbenec, opravil nadurno delo, je pravilno, da je sodišče poleg ekvivalentno prostih dni, ki mu jih je odredil delodajalec in za katere je prejel nadomestilo plače, priznalo tudi 30 % dodatek,

- v načelu je delavec za delo, tako redno kot nadurno, upravičen do plačila, vendar je tudi kompenzacija opravljenih nadur s prostimi urami primerna odmena za nadurno delo, če ob tem delodajalec še izplača dodatek, ki je predviden za siceršnje plačilo nadurnega dela,

- tudi če je tožnik opravljene ure kompenziral po odredbi delodajalca (brez soglasja), ni mogoče sprejeti stališča, da kompenzacije ni bilo oz. da je treba kompenzirane ure šteti za odsotnost iz razlogov na strani delodajalca, za katero je upravičeno prejel 100 % nadomestilo, medtem ko naj bi bile ure v višini 130 % urne postavke še vedno neplačane. Tožnik je s kompenzacijo ur (ne glede na to, da po odredbi delodajalca), za katere je prejel nadomestilo plače s prisojenim dodatkom v višini 30 %, prejel ustrezno plačilo za opravljeno delo, zahtevek za višje plačilo (še v višini 100 % urne postavke) je brez podlage,

- zaradi enostransko odredjene kompenzacije tožnik ni bil prikrajšan pri plači, ker bi bili njegovi prejemki višji, če bi namesto kompenzacije ur delal, nadure pa bi mu delodajalec plačal. Plačilo bi bilo res višje, vendar bi v tem primeru tudi delal več, ker mu je bilo izplačano 100 % nadomestilo in sodbama nižjih sodišč prisojen 30 % dodatek, prikrajšanja ni bilo.

Nasprotni udeleženec poudarja, da je 13. 6. 2014 izdal usmeritve

(B5) z opozorilom, da se s 1. 1. 2014 ure začnejo šteti od nič. S tem dnem se začne novo referenčno obdobje, ki se je zaključilo 30. 4. 2014 oziroma se bo zaključilo 30. 6. 2014. Prejšnje referenčno obdobje se je zaključilo 31. 12. 2013. Iz usmeritev izhaja, da bo treba primere, ko stanje ur na dan 31. 12. 2013 ni bilo o (nič), presojati v sklopu rešitev presežkov in primanjkljajev ur glede na predhodno zaključena prejšnja referenčna obdobja, kar se bo (skladno z Dogovorom z dne 2. 6. 2014 - A12) uredilo s posebnim dogovorom v 30 dneh po podpisu Aneksa št. 2. Pri tem naj bi se v določenem prehodnem obdobju omogočila izravnava presežkov in primanjkljajev v skladu z individualnimi dogovori, ki naj bi se oziroma so se že sklenili ob začetku tekočega referenčnega obdobja. Upoštevati pa je treba tudi dogovore za izpolnitev delovne obveznosti v primerih primanjkljaja ur, ki so praviloma nastali pred zaključkom referenčnega obdobja in jih ni bilo mogoče izravnati, kar naj se izvrši v naslednjem oziroma sedaj trajajočem referenčnem obdobju.

Iz dokumenta z dne 16. 9. 2014 (B9) izhaja prizadevanje nasprotnega udeleženca za ureditev referenčnih obdobj, prav tako pa tudi, da v okviru socialnega dogovora od leta 2013 dalje ni uspel v celoti dogovoriti sporazumne razlage referenčnih obdobj. Pri tem nasprotni udeleženec zlasti ne more pristati na zahtevo predlagatelja, da se primanjkljaji ur enostransko brišejo. Takšno razmišljanje in stališče nasprotnega udeleženca je zavzelo tudi prvostopno sodišče v sodbi opr. št. I Pd 1532/2011, ki je bila potrjena s sodbo pritožbenega sodišča opr. št. Pdp 261/2014 z dne 11. 7. 2014, kakor tudi, da bi posamezniki v primeru, da so že koristili presežek ur, prejeli še izplačilo celotne nadure (130 %).

Dne 4. 8. 2015 je nasprotni udeleženec izdal usmeritve (A35), usklajene s sodbami opr. št. I Pd 1532/2011, opr. št. Pdp 261/2014 ter opr. št. VIII Ips 80/2015, (zadeva A.A.), iz katerih izhaja:

- opravljen in neplačan presežek ur je potrebno plačati v višini 130 % urne postavke;

- če je bil presežek ur koriščen v obliki prostih ur, je potrebno plačati še dodatek 30 %;

- tudi kompenzacija opravljenih nadur s prostimi urami je primerna odmena za nadurno delo, če delodajalec plača dodatek za nadurno delo (tj. 30 %).

Nasprotni udeleženec nadalje poudarja, da je sodna praksa že pred odločitvijo v zadevi A.A. zavzela stališče, da je treba plačati opravljeno delo, ne glede na to, ali je bilo le-to odrejeno ali ne. V obravnavanem kolektivnem delovnem sporu je prvostopno sodišče (v zvezi z izdajo začasne odredbe) zavzelo stališče, da delodajalec (nasprotni udeleženec) upravičeno ne more pristati na to, da se manjka ur ne sme upoštevati pri prenosih, pač pa le presežke ur, saj je potrebno plačati zgolj dejansko opravljeno delo, ne pa tudi nedela. Zato manjka ur ni mogoče samovoljno zbrisati. Takšno stališče potrjuje tudi določilo člena 16/3 ZJU, po katerem delodajalec javnemu uslužbencu ne sem zagotavljati pravic v večjem obsegu, kot je to določeno z zakonom, podzakonskim predpisom ali s KP, če bi s tem obremenil javna sredstva. Na podlagi člena 16/11 KPP je iz prejšnjega v novo referenčno obdobje

mogoč prenos primanjkljaja največ 12 ur in v tem primeru se v tem obdobju poveča delovna obveznost za število prenesenih ur primanjkljaja. Več kot 12 ur manjka torej ne sme biti, vendar pa v izjemnih okoliščinah do tega lahko pride. Toda manjka delodajalec ne sme brisati, v kar ga zavezuje člen 16/3 ZJU. Tako je ravnalo tudi sodišče v zadevi A.A., ko je striktno odštevalo vse manjke ur. Prav zaradi tega je prvostopno sodišče v izpodbijani sodbi zmotno uporabilo materialno pravo, ko je odločilo, da nasprotni udeleženec v letu 2014 ne izvaja prenosa manjka ur iz enega v drugo referenčno obdobje.

Nasprotni udeleženec nadalje meni, da Sporazuma št. ... z dne 31. 5. 2013, sklenjenega med predlagateljem, Vlado RS in Policijo in objavljenega v Ur. l. RS, št. 54/2013 ni mogoče šteti za KP za javni sektor, tudi iz njegove vsebine ne izhaja, da gre za KP. Dejstvo, da ta akt nima narave KP, je ugotovilo tudi prvostopno sodišče s sklepom opr. št. X Pd 1131/2013 z dne 2. 6. 2014. Nadalje je z odločitvijo pritožbenega sodišča v zadevi opr. št. X Pdp 169/2015 z dne 14. 5. 2015 zavzeto stališče, da stavkovna sporazuma z dne 20. 5. 2013 in 30. 7. 2013 nimata narave KP. Zato je prvostopno sodišče napačno ugotovilo, da nasprotni udeleženec krši določbe o presežku ur iz Stavkovnega sporazuma in KPP. Nasprotni udeleženec je pri podanih navodilih in usmeritvah upošteval veljavno zakonodajo in striktno upošteval navedbe sodbe glede plačila presežkov ur. Nikakor pa ne more pristati na to, da se manjka ur ne sme upoštevati pri prenosih oziroma, da bi vse manjke na dan 31. 12. 2013 izbrisala. Manjkajoče ure je nasprotni udeleženec kot delodajalec svojim zaposlenim dejansko plačal, z brisanjem teh ur pa bi pristal na to, da te ure ne bi bile opravljene. Plačati je potrebno zgolj opravljene ure. Prvostopno sodišče pri svoji odločitvi očitno ni upoštevalo člena 16/11 ZJU.

Na koncu ponovno poudarja, da je skladno s sodbami prvostopenjskega sodišča (I Pd 1532/2011), pritožbenega sodišča (Pdp 261/2014) ter Vrhovnega sodišča RS (VIII Ips 80/2015) izdal usmeritve št. ... (A35) in 4. 12. 2015 policistom izplačal presežek ur (nadure 130 % ali le dodatek 30 %), vse obračunano skladno s sodno prakso.

4. Predlagatelj glede pritožbenih navedb nasprotnega udeleženca najprej poudarja, da je nasprotni udeleženec res 4. 12. 2015 obračunal in plačal policistom nekaj nadur, in sicer na podlagi njihovih individualnih tožb, ki pa se nanašajo le na obdobje do vključno 3. 5. 2013 (torej izven spornega obdobja v tem kolektivnem sporu, za katerega velja drugačna pravna podlaga). Nekaterim policistom je nasprotni udeleženec obračunal tudi nadure za obdobje po 3. 5. 2013, vendar v nasprotju z veljavno pravno podlago, zlasti z ignoriranjem 15. točke Stavkovnega sporazuma 2013.

Prav navedena plačila, ki jih je nasprotni udeleženec obračunal 4. 12. 2015, dokazujejo njegove kršitve. V dokaz teh trditvev predlagatelj pojasnjuje na primeru policista Stanjka. Iz tega primera izhaja (obdobje po 4. 5. 2013), da nasprotni udeleženec za leto 2013 še vedno upošteva 6-mesečna referenčna obdobja, da v naslednja referenčna obdobja prenaša minus ure, čeprav bi moral začeti s stanjem nič, da samovoljno kompenzira nadure in minus

ure, torej brez soglasja delavca itd. Kršitve nasprotnega udeleženca so razvidne tudi iz sporočila PP B. (A46), ki se dodajajo v aktualnem času, ko nasprotni udeleženec enostransko odreja kompenzacijo nadur namesto plačila in policistom vsiljuje odredbe za opravljanje nadur.

5. Pritožba nasprotnega udeleženca je delno utemeljena, pritožba predlagatelja pa ni utemeljena.

6. Na podlagi drugega odstavka 350. čl. Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl.) v zvezi s prvim odstavkom 366. čl. ZPP je pritožbeno sodišče preizkusilo izpodbijano sodbo in sklep sodišča prve stopnje v mejah razlogov, navedenih v pritožbi, pri tem pa po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7. in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. čl. ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri navedenem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni zagrešilo absolutnih bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi po uradni dolžnosti, niti tistih na katere opozarja pritožba. Dejansko stanje je bilo pravilno ugotovljeno, vendar deloma zmotno uporabljeno materialno pravo.

7. Med udeležencema ni bilo sporno, da je delovni čas članov predlagatelja (policistov) neenakomerno razporejen. Za to področje in upošteva vsebino spora v spornem obdobju je pomembna naslednja pravna podlaga:

a) Do 4. 5. 2013 se je uporabljal Zakon o delovnih razmerjih (ZDR-1, Ur. l. RS, št. 21/2013), ki v členu 148/6,7 določa največjo delovno obremenitev na 56 ur/teden in referenčno obdobje max. 6 mesecev (pred tem je bil v veljavi 147. čl. Zakona o delovnih razmerjih, ZDR; Ur. l. RS, št. 42/2002 in nadalj., ki je vseboval enako določbo).

b) Od 15. 12. 2012 je veljal tudi sklenjeni Aneks št. 1 h Kolektivni pogodbi za policiste (KPP, Ur. l. RS, št. 97/12), ki je v členu 16/5 določal, da se pri neenakomerni razporeditvi delovnega časa upošteva polni delovni čas kot povprečna delovna obveznost v obdobju, kot ga določa zakon, ki ureja organiziranost in delo policije, za delo preko polnega delovnega časa.

c) Dne 4. 5. 2013 je začel veljati Zakon o organiziranosti in delu v policiji (ZODPol, Ur. l. RS, št. 15/13), ki je v členu 72 določil, da se časovna omejitev dnevnega, tedenskega in mesečnega delovnega časa preko polnega delovnega časa upošteva kot povprečna omejitev v določenem časovnem obdobju (referenčno obdobje), ki ne sme biti daljše od štirih mesecev. S soglasjem policista referenčno obdobje lahko traja največ šest mesecev. Z uveljavitvijo ZODPol je torej pričelo veljati krajše 4-mesečno referenčno obdobje oziroma ob soglasju policista tudi 6-mesečno referenčno obdobje.

d) Dne 30. 7. 2013 je bil sklenjen Stavkovni sporazum med Vlado RS, MNZ, Policijo in sindikatom C. (Stavkovni sporazum 2013, Ur. l. RS, št. 67/13), ki velja od 9. 8. 2013. Stavkovni sporazum 2013 v 15. točki določa, da če ima uslužbenec v posameznem referenčnem

obdobju presežek ur glede na povprečno delovno obveznost, mu mora delodajalec ta presežek obračunati kot delo preko polnega delovnega časa. Uslužbenec in delodajalec se lahko v 10 dneh po poteku referenčnega obdobja dogovorita, da uslužbenec v dveh mesecih po poteku referenčnega obdobja presežek ur izkoristi. Za presežek teh ur se obračuna dodatek za delo preko polnega delovnega časa.

Stavkovni sporazum 2013 je pričel veljati 9. 8. 2013, to je pred potekom prvega 4-mesečnega referenčnega obdobja po ZODPol, kar pomeni, da je bil nasprotni udeleženec dolžan spoštovati 15. točko Stavkovnega sporazuma 2013 že ob zaključku prvega 4-mesečnega referenčnega obdobja 4. 9. 2013 oziroma v primeru soglasja uslužbenca ob zaključku prvega 6-mesečnega referenčnega obdobja 4. 11. 2013.

e) Stranki sta 2. 6. 2014 sklenili Aneks št. 2 h KPP (Ur. l. RS, št. 41/14), ki je začel veljati 7. 6. 2014, ki je v dotedanjem 16. členu podrobneje uredil vprašanja neenakomerno razporejenega delovnega časa policistov:

- člen 16/5: „Pri neenakomerni razporeditvi in začasni prerazporeditvi delovnega časa se upošteva polni delovni čas kot povprečna delovna obveznost v obdobju, ki ne sme biti daljše od štirih mesecev, s pisnim soglasjem policista pa se lahko upošteva polni delovni čas kot povprečna delovna obveznost v obdobju, ki ne sme biti daljše od šest mesecev (v nadaljnjem besedilu: referenčno obdobje). Pisno soglasje policista velja do njegovega pisnega preklica, preklic pa se upošteva od začetka naslednjega koledarskega leta dalje.“

- člen 16/6: „Posamezno referenčno obdobje se začne 1. januarja, 1. maja in 1. septembra v koledarskem letu, konča pa 30. aprila, 31. avgusta in 31. decembra v koledarskem letu. Če policist da pisno soglasje iz prejšnjega odstavka, se referenčno obdobje začne 1. januarja in 1. julija v koledarskem letu, konča pa 30. junija in 31. decembra v koledarskem letu.“

- člen 16/9: „Če je bilo policistu, ki ima neenakomerno razporejen delovni čas oziroma začasno prerazporejen delovni čas, v posameznem referenčnem obdobju odrejeno delo preko povprečne delovne obveznosti v tem obdobju, se mu ne glede na dnevno, tedensko ali mesečno omejitev dela preko polnega delovnega časa ta presežek šteje kot delo preko polnega delovnega časa.“

- člen 16/10: „Ne glede na prejšnji odstavek se policist in neposredni vodja lahko v 10 dneh po poteku referenčnega obdobja pisno dogovorita, da policist v dveh mesecih po poteku referenčnega obdobja izkoristi presežek ur iz prejšnjega odstavka. V tem primeru se za presežek ur izplača dodatek za delo preko polnega delovnega časa.“

- člen 16/11: „Policistu, ki ima neenakomerno razporejen delovni čas oziroma začasno prerazporejen delovni čas, se iz prejšnjega referenčnega obdobja v novo referenčno obdobje lahko izjemoma prenese primanjkljaj največ 12 ur, vendar ne v dveh referenčnih obdobjih zaporedoma. Ne glede na navedeno omejitev lahko

policist neposrednemu vodji pisno predlaga, da prenese v novo referenčno obdobje primanjkljaj največ 12 ur, če je nastal v zadnjem tednu referenčnega obdobja. Policistu, ki je prenesel primanjkljaj ur v naslednje referenčno obdobje, se v tem referenčnem obdobju poveča delovna obveznost za število ur prenesenega primanjkljaja.“

- člen 16/12: „Za policiste, ki se sredi referenčnega obdobja zaposlijo ali premestijo na delovna mesta, na katerih se delo opravlja v neenakomerno razporejenem delovnem času oziroma začasno prerazporejenem delovnem času, se prvo referenčno obdobje dela v neenakomernem delovnem času skrajša in konča na datum zaključka referenčnega obdobja iz šestega odstavka tega člena.“

- člen 16/13: „V primeru neenakomerne razporeditve in začasne prerazporeditve delovnega časa polni delovni čas posameznega tedna ne sme preseči 52 ur in ne sme biti krajši od 24 ur. Ob upoštevanju odrejenega dela preko polnega delovnega časa, kot to ureja 72. člen Zakona o organiziranosti in delu v policiji (Uradni list RS, št. 15/13 in 11/14), delovni čas posameznega tedna ne sme preseči 56 ur.“

- člen 16/14: „Ne glede na prejšnji odstavek lahko policist neposrednemu vodji pisno predlaga drugačno tedensko razporeditev delovnega časa, tako da se upošteva samo določba, da delovni čas posameznega tedna ne sme presegati 56 ur. Drugačna tedenska razporeditev delovnega časa velja do policistovega pisnega preklica predloga, preklic pa se upošteva od začetka naslednjega referenčnega obdobja dalje.“

V 5. členu prehodnih in končnih določb Aneksa št. 2 h KPP je bilo tudi določeno, da se referenčna obdobja v letu 2014 začnejo s 1. 1. 2014 in tečejo skladno z novim 6. odstavkom 16. člena kolektivne pogodbe.

f) Z Dogovorom z dne 2. 6. 2014 (priloga A12) sta se stranki dogovorili za besedilo razlage navedenega 5. člena Aneksa št. 2 h KPP, in sicer, da se prejšnje referenčno obdobje (štirimesečno in s soglasjem šestmesečno) konča 31. 12. 2013. Z referenčnim obdobjem, ki se je začelo 1. 1. 2014, se vsem policistom za to referenčno obdobje začnejo ure redne delovne obveznosti šteti od nič.

V Dogovoru z dne 2. 6. 2014 je bilo v zadnjem odstavku 1. člena tudi določeno, da bo delodajalec (nasprotni udeleženec) v 30 dneh od podpisa Aneksa št. 2 h KPP reprezentativnim sindikatom v Policiji ponudila predlog dogovora glede izravnave ure zaposlenih v prekinjenih in preteklih referenčnih obdobjih po 4. 5. 2013. To je tudi storila, vendar sindikati predloga niso sprejeli. Zato do dogovora glede izravnave teh ur ni prišlo.

8. Predmet tega spora se nanaša na veljavnost kolektivne pogodbe in njeno izvrševanje, kot je določeno v čl. 6.a) Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1, Ur. l. RS, št. 2/04 in nasl.). Zato je potrebno najprej ugotoviti, katera od v 7. točki navedenih pravnih podlag je imela oz. ima naravo kolektivne pogodbe. Sporni so naslednji:

- Stavkovni sporazum 2012 (Ur. l. RS, št. 41/12);

- Stavkovni sporazum 2013;

- Dogovor z dne 2. 6. 2014 .

Za kolektivno pogodbo gre takrat, kadar so skladno z Zakonom o kolektivnih pogodbah (ZKolP - Ur. l. RS, št. 43/06 in nasl.) izpolnjeni naslednji pogoji (tako tudi pritožbeno sodišče v zadevi opr. št. X Pd 169/2015):

- če so podpisniki osebe, ki bi v skladu z 2. čl. ZKolP lahko bile stranke kolektivne pogodbe;

- če je objavljena v Uradnem listu (čl. 9/2 ZKolP);

- če izpolnjuje t.i. vsebinski kriterij za kolektivno pogodbo, da torej vzpostavlja, spreminja ali ukinja pravice in obveznosti iz delovnega razmerja.

9. Pravilno je stališče prvostopnega sodišča, da Stavkovni sporazum 2012 nima narave kolektivne pogodbe. Stavkovni sporazum 2012 v 2. točki določa, da bo Vlada RS po sklenitvi tega sporazuma od junija 2012 naprej omogočala izplačilo odrejenih in opravljenih ur nadurnega dela in pripravljenosti v vseh enotah v Policiji in MNZ brez omejitev, ki ne izhajajo iz zakona. Za te namene se omogoča porabo dodatnega obsega sredstev, ki znašajo na letni ravni 35 % več sredstev, kot je bilo izplačanih sredstev za te namene v mesecu aprilu 2012, preračunano na letno raven. V navedeni 2. točki Stavkovni sporazum 2012 po vsebini dejansko ne predstavlja določila kolektivne pogodbe, saj ne vzpostavlja, spreminja ali ukinja pravic ali obveznosti iz delovnega razmerja, nasprotna udeleženka pa je bila opravljene nadure dolžna obračunati in izplačati že na podlagi dotedaj veljavnih splošnih zakonskih določil. Predlog, kot ga uveljavlja predlagatelj, zato v tem delu ne more biti predmet kolektivnega spora po 6.a) členu ZDSS-1.

10. Delno je pravilno stališče prvostopnega sodišča, da ima Stavkovni sporazum 2013 v 15. točki naravo kolektivne pogodbe. Obravnavani Stavkovni sporazum 2013 zagotovo izpolnjuje oba formalna razloga (po čl. 2 in čl. 9/2 ZKolP). Vendar v točki 15/1 ne vsebuje vsebinskega kriterija, saj ne vzpostavlja nobene nove pravice iz delovnega razmerja. Obveznost delodajalca, da delavcu, ki ima ob koncu referenčnega obdobja presežek ur, mora ta presežek obračunati kot delo preko polnega delovnega časa, izhaja že iz samega zakona. Drugače pa velja za 2. odstavek 15. tč., kjer Stavkovni sporazum 2013 izven vseh drugih predpisov določa možnost, da na podlagi dogovora med delodajalcem in delavcem slednji lahko presežek delovnih ur (nadure) izkoristi kot prosti čas (s pravico do nadomestila plače), pripada pa mu še dodatek za delo preko polnega delovnega časa (30 %).

11. Nepravilno in materialnopravno zmotno pa je stališče prvostopnega sodišča, da ima Dogovor z dne 2. 6. 2014 naravo kolektivne pogodbe. Ta dogovor so stranke Aneksa št. 2 h KPP sprejele kot besedilo razlage določbe 5. čl. Aneksa št. 2 h KPP. Bistvena za ta spor je razlaga, da se z referenčnim obdobjem, ki se

je začelo 1. januarja 2014, vsem policistom za to obdobje začnejo ure redne delovne obveznosti šteti od nič. Toda Dogovor z dne 2. 6. 2014 ni bil objavljen v Uradnem listu. Zato ne more imeti narave kolektivne pogodbe.

O PRITOŽBI PREDLAGATELJA

12. Neutemeljena je pritožba predlagatelja, da je prvostopno sodišče zmotno uporabilo materialno pravo, ko je v III. tč. izreka sklepa zaključilo, da ne more biti predmet kolektivnega delovnega spora ugotavljanje kršitev določb Stavkovnega sporazuma 2012, Stavkovnega sporazuma 2013, KPP in Dogovora o predlogu predlagatelja v zvezi s šteje ur na dan 4. 5. 2013, izhajajoč iz stanja ur nič z začetkom tega dne, o predlogu v zvezi s prenosom morebitnega manjka ur ob koncu referenčnega obdobja, o predlogu glede upoštevanja soglasij policistov za 6-mesečna referenčna obdobja zgolj za naprej ter glede neopredelitve natančnih datumov zaključkov referenčnih obdobj. Pritožbeno sodišče se pri tem v celoti strinja z ugotovitvami in pravnimi stališči prvostopnega sodišča. Ob tem pa izrecno poudarja, da se udeleženca nista v KPP z aneksi, v Stavkovnem sporazumu 2012, v Stavkovnem sporazumu 2013 ali v Dogovoru z dne 2. 6. 2014 dogovorila, da se na dan 4. 5. 2013 ure začnejo šteti od nič. Zato eventualne kršitve delodajalca v zvezi s tem vprašanjem ne morejo biti predmet kolektivnega spora. Štetje ur od nič je bilo določeno šele v Dogovoru, ki pa nima narave kolektivne pogodbe (o tem pri obravnavi pritožbe nasprotnega udeleženca). Udeleženca nadalje v navedenih predpisih tudi nista določila ničesar v zvezi s prenosom manjka ur v naslednje referenčno obdobje za obdobje od 4. 5. 2013 dalje in v zvezi s tem, da soglasja k 6-mesečnim referenčnim obdobjem veljajo le za naprej. Glede prenosa manjka ur je bilo določeno šele v Aneksu št. 2 h KPP, sklenjenem 2. 6. 2014, kar pa je prvostopno sodišče upoštevalo v 3. alineji I. tč. izreka sodbe. Glede vprašanja, od kdaj dalje soglasja k 6-mesečnim referenčnim obdobjem veljajo, pa je potrebno upoštevati splošna pravila. Glede očitka, ker prvostopno sodišče v izreku sodbe ni navedlo natančnih datumov referenčnih obdobj, pa je pravilno stališče prvostopnega sodišča, da gre za ugotavljanje dejstev, ki jih bo nasprotna udeleženka morala za vsakega policista posebej ugotoviti, da bo lahko izvršila obračun in plačilo nadur, kot ji je bilo naloženo v II. tč. izreka izpodbijane sodbe. Sicer pa udeleženca natančnih datumov referenčnih obdobj nista nikjer opredelila ker, kot predlagatelj sam navaja, med njima sploh niso sporna.

13. Neutemeljeni so očitki predlagatelja, da se je prvostopno sodišče izogibalo vsebinski odločitvi o predlogu predlagatelja in da če določena problematika ni izrecno določena v predpisih, je na sodišču, da takšno pravno praznino zapolni. Pritožbeno sodišče takšne očitke zavrača in poudarja, da je vsako sodišče dolžno presojati skladno z zakonom in v okviru tožbenega zahtevka oz. konkretno predloga. V čl. 6.a) ZDSS-1 je natančno določena stvarna pristojnost delovnega sodišča v kolektivnih delovnih sporih, kjer gre za spore o veljavnosti in o izvrševanju kolektivnih pogodb. Presojajo se vprašanja, ali je kolektivna pogodba veljavna ter krajevna, stvarna, osebna in časovna veljavnost kolektivnih pogodb. Presojajo se tudi kršitve pravic oz.

neizpolnjevanje obveznosti, ki so določene v kolektivnih pogodbah. Če pa so pravice in obveznosti določene v zakonu, se eventualne kršitve in neizpolnjevanja le-teh ne morejo presojati v kolektivnem delovnem sporu. Bistvena problematika predmetnega kolektivnega spora se nanaša na vprašanja o neenakomernem razporejanju delovnega časa v referenčnih obdobjih, o šteje ur in manjkov delovnih ur v referenčnih obdobjih, o prenašanju teh ur iz enega v drugo referenčno obdobje ter o plačevanju viškov ur oz. medsebojnem obračunavanju viškov in manjkov ur. Večino vprašanj, povezanih z navedeno problematiko, je mogoče rešiti na podlagi zakonskih določil, na katere pravzaprav opozarja predlagatelj v sami pritožbi in o njih daje tudi odgovore, s katerimi pritožbeno sodišče večinoma tudi soglaša. Tako npr. že iz določila v čl. 148/7 ZDR-1 izhaja narava referenčnega obdobja. Le znotraj referenčnega obdobja je mogoče razporejati delovni čas, ob koncu referenčnega obdobja pa mora priti do izravnave. V kolikor izravnave ni in ima delavec višek ur, pomeni, da je opravil delo preko polnega delovnega časa in ima pravico do plačila nadurnega dela. V kolikor ima delavec manjko ur pa je pravilno stališče prvostopnega sodišča in predlagatelja, da mu delodajalec ni zagotovil dela, delavec pa je upravičen do nadomestila plače skladno s čl. 137/2 ZDR-1. Vsekakor ima predlagatelj prav, da se vsako referenčno obdobje mora začeti šteti od nič, saj v nasprotnem sploh ne gre za referenčno obdobje. Viški in manjki ur se dejansko lahko prenašajo iz meseca v mesec le znotraj referenčnega obdobja. Prenos manjkov ur je formalno mogoč šele od uveljavitve Aneksa št. 2 h KPP skladno s čl. 16/11. Prenos viškov oz. presežkov ur v naslednje referenčno obdobje pa je formalno mogoč od uveljavitve tč. 15/2 Stavkovnega sporazuma 2013.

O PRITOŽBI NASPROTNEGA UDELEŽENCA

14. Neutemeljena je pritožba nasprotnega udeleženca, da je sodišče prve stopnje napačno uporabilo materialno pravo, ker je štel, da Sporazum z dne 31. 5. 2013, objavljen v Ur. l. RS, št. 54/13, ima naravo kolektivne pogodbe. Prvostopno sodišče v tem sporu o navedenem Sporazumu sploh ni zavzelo nobenega stališča. V I. tč. izreka sodbe je naveden Stavkovni sporazum 2013, iz obrazložitve sodbe pa izhaja, da je mišljen Stavkovni sporazum z dne 30. 7. 2013, ki je bil sklenjen med Vlado RS, MNZ, Policijo in sindikatom C. in ki je bil objavljen v Uradnem listu RS, št. 67/13. Prvostopno sodišče je zavzelo stališče, da ima Stavkovni sporazum 2013 naravo kolektivne pogodbe v določbah v zvezi z ureditvijo delovnega časa in plačila policistom, ki delajo v neenakomerno razporejenem delovnem času, in sicer v 15. točki. Pritožbeno sodišče je o takem stališču prvostopnega sodišča že podalo obrazložitev v 10. točki obrazložitve te odločbe in se na tem mestu nanjo ponovno v celoti sklicuje.

15. Utemeljena je pritožba nasprotnega udeleženca, da je prvostopno sodišče napačno uporabilo materialno pravo, ker je štel, da ima Dogovor z dne 2. 6. 2014 naravo kolektivne pogodbe. Zakaj nima takšne narave je pritožbeno sodišče odgovorilo v 11. točki obrazložitve te odločbe. Posledično je bilo potrebno pritožbi nasprotnega udeleženca v tem delu ugoditi, sodbo delno razveljaviti in v tem delu predlog predlagatelja zavreči, kot izhaja

iz I. tč. izreka.

16. Neutemeljena je pritožba nasprotnega udeleženca, s katero uveljavlja zmotno oz. nepopolno ugotovljeno dejansko stanje, ker prvostopno sodišče ni upoštevalo dejstva, da je šele Vrhovno sodišče RS s sodbo opr. št. VIII Ips 80/2015 odgovorilo na nekatera vprašanja glede plačila presežkov ur. Prvostopno sodišče je v točkah 11 do 15 obrazložitev izpodbijanega dela sodbe natančno in popolno ugotovilo, kako bi nasprotni udeleženec moral ravnati in da ni tako ravnal. Pritožbeno sodišče na te ugotovitve nima pripomb in v celoti soglaša z njimi, zato jih na tem mestu ne ponavlja. Dodaja le, da nasprotni udeleženec pravzaprav v pritožbenih navedbah sam potrjuje, da je šele po izdaji odločbe sodišča prve stopnje, natančneje 4. 12. 2015, začel z izplačevanjem presežkov ur, kar pomeni, da je pravilna ugotovitev sodišča prve stopnje, da je nasprotni udeleženec od 4. 5. 2013 dalje in vsaj do 4. 12. 2015 dejansko kršil določbe KPP (z Aneksi) in Stavkovnega sporazuma 2013.

17. Neutemeljeno je tudi sklicevanje nasprotnega udeleženca na „težave“ pri obračunavanju in plačevanju nadur, ker med udeležencema tega spora obstajajo oz. so obstajala različna stališča, kako ravnati oz. prenašati manjke ur. Nasprotni udeleženec pri tem poudarja, da ne more pristati na zahtevo po enostranskem brisanju primanjkljaja ur, ker bi to povzročilo neupravičeno bogatenje posameznikov. Poleg tega nihče ne more in ne sme biti plačan za svoje nedelo, saj je nasprotni udeleženec dolžan upoštevati določbo 3. odst. 16. čl. Zakona o javnih uslužbencih (ZJU - Ur. l. RS, št. 56/2002 in nasl.).

V zvezi z gornjimi navedbami nasprotnega udeleženca se pritožbeno sodišče strinja le v tem, da je bilo res šele z Aneksom št. 2 h KPP oz. s čl. 16/11 KPP določeno, da je iz prejšnjega v novo referenčno obdobje mogoč prenos primanjkljaja največ 12 ur. Vendar navedena ureditev prenosa primanjkljaja ur v naslednje referenčno obdobje ne pomeni, da je bilo pred uveljavitvijo omenjenega aneksa mogoče prenašati večje število primanjkljaja ur v naslednje referenčno obdobje ali bi bilo mogoče primanjkljaj ur v enem referenčnem obdobju celo kompenzirati s presežkom ur v naslednjem referenčnem obdobju. Tudi iz sodbe Vrhovnega sodišča RS, opr. št. VIII Ips 80/2015, na katero se nasprotni udeleženec sklicuje, to ne izhaja. Vrhovno sodišče RS je za konkretni individualni delovni spor pojasnilo, da je potrebno že na podlagi 147. čl. ZDR opraviti izravnavo ur znotraj referenčnega obdobja. Iz tega pojasnila tudi izhaja, da ob koncu referenčnega obdobja do manjka ur sploh ne bi smelo prihajati. To je tudi povsem razumljivo, saj je delodajalec tisti, ki je dolžan organizirati delo. Če pa je kljub temu prišlo do primanjkljaja ur, to ne more iti v breme delavca. Slednji ima v takem primeru pravico do nadomestila plače skladno s čl. 137/2 ZDR-1. To pa tudi ni v nasprotju s čl. 16/3 ZJU, ker se javnemu uslužbencu ne zagotavlja več pravic, kot je to določeno z zakonom.

18. Pritožbeno sodišče je pri preizkusu pravilne uporabe materialnega prava ugotovilo, da je prvostopno sodišče v prvi alineji II. tč. izreka sodbe naložilo nasprotnemu udeležencu, da policistom obračuna in izplača presežke ur kot nadure. Dajatveno

obveznost pa ni mogoče naložiti za obveznosti, ki na dan izdaje sodbe še niso zapadle v plačilo. Sodišče prve stopnje pri navedeni odločitvi dajatvene obveznosti časovno ni omejilo. Zato je to storilo pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti in izrek sodbe v prvi alineji II. tč. omejilo z datumom izdaje sodbe sodišča prve stopnje. V presežku (za čas po izdaji sodbe) je bilo potrebno predlog zavrniti.

19. Neutemeljeni sta pavšalni pritožbi obeh udeležencev zoper izrek prvostopnega sodišča o stroških postopka. Dejstvo je, da je predlagatelj v sporu uspel le s približno polovico svojega zahtevka, z drugo polovico pa ne, pa čeprav ta slednji zahtevek vsebinsko ni bil zavrnjen. Zato je prvostopno sodišče pravilno odločilo, da vsaka stranka nosi svoje stroške postopka, kot je določeno v čl. 154/2 ZPP.

20. Ker je pritožbeno sodišče ugotovilo, da niso podani uveljavljani pritožbeni razlogi predlagatelja, je njegovo pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo izpodbijani sklep sodišča prve stopnje (2. tč. 365. čl. ZPP). Ker je pritožbeno sodišče ugotovilo, da je pritožba nasprotnega udeleženca delno utemeljena, je pritožbi delno ugodilo in v tem delu sodbo sodišča prve stopnje razveljavilo in predlog zavrglo (čl. 354/2 ZPP) oz. sodbo delno spremenilo (358. čl. ZPP), v preostalem pa pritožbo zavrnilo in v nerazveljavljenem ter nespremenjenem delu potrdilo sodbo sodišča prve stopnje.

21. Ker predlagatelj s pritožbo ni uspel, sam nosi svoje stroške pritožbenega postopka (čl. 154/1 ZPP). Pritožbeno sodišče o pritožbenih stroških nasprotnega udeleženca ni odločalo, ker niso bili priglašeni.